

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 321/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. A. Z., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. F., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení so základnými právami na prácu podľa čl. 35 ods. 3, na odmenu za prácu podľa čl. 36 písm. a) a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 4. mája 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 19/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. A. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2011 doručená sťažnosť Mgr. A. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným 21. júna 2011 a 13. júla 2011, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení so základnými právami na prácu podľa čl. 35 ods. 3, na odmenu za prácu podľa čl. 36 písm. a) a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zo 4. mája 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 19/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnej pozícii navrhovateľa podal na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy s prísl., proti odporcovi R.

Okresný súd o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 12 C 153/2006 z 2. októbra 2009, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd sťažnosťou napadnutým rozsudkom sp. zn. 11 Co 19/2010 zo 4. mája 2011 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že *„odvolacie námietky odvolateľa (sťažovateľa, pozn.) nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku, lebo súd prvého stupňa vychádzal zo správnych skutkových zistení a vec aj správne posúdil“*.

V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľ v podstate zopakoval námietky, ktoré uplatnil v odvolaní. Sťažovateľ je toho názoru, že *„vec nebola prejednaná spravodlivo, čím sa zasiahlo aj do mojich hospodárskych sociálnych a kultúrnych práv uvedených v čl. 35 ods.3, čl. 36 písm. a,b Ústavy SR“*. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že krajský súd v napadnutom rozsudku *„svojím postupom porušil moje právo na súdnu ochranu zaručené Ústavou SR v článku 46“*. Sťažovateľ tiež namietal, že krajský súd *„nerespektoval konečné rozhodnutie Najvyššieho tribunálu Apoštolskej Signatúry vo Vatikáne Prot. N.38743/06 CA zo dňa 1. 12.2009, ako podkladu na rozhodovanie o pracovnoprávnom vzťahu cirkvi so mnou, nesprávne ho interpretoval“*. Napadnutému rozsudku tiež vyčítal, že *„nezoohľadnil Základnú zmluvu medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, zák. č. 326/2001 Z. z.“* a že konajúce súdy nesprávne posúdili plynutie jednomesačnej lehoty v zmysle § 68 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (*„ďalej len Zákonník práce“*).

V závere sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva Mgr. A. Z. bytom P. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, či. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na hospodárske, sociálne a kultúrne práva, čl. 35 ods.3, čl. 36 písm. a, b Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 04.05.2011 pod sp. zn. 11 Co/19/2010, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 02.10.2009 pod spis. zn. 12 C/153/2006 boli porušené.

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 04.05.2011 pod spis. zn. 11Co/19/2010 v celom rozsahu a vec vracia Krajskému súdu Košice na ďalšie konanie.

3. Krajský súd Košice je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 154,58,-€ do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a to na účet právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením jeho hmotných práv podľa čl. 35 ods. 3 a čl. 36 písm. a) a b) ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 19/2010 zo 4. mája 2011

Ústavný súd berúc do úvahy charakter námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému rozsudku krajského súdu sa musel zaoberať predovšetkým otázkou dostatočnosti odôvodnenia tohto rozsudku. Pritom sa sústredil hlavne na tie časti odôvodnenia, ktoré mali sťažovateľovi poskytnúť odpovede na jeho obranu majúcu zásadný význam pre predmet konania.

Pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces, ako aj obsahovo totožné právo podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Námietky sťažovateľa smerovali proti a) právnomu posúdeniu otázky plynutia jednomesačnej lehoty v zmysle § 68 ods. 2 Zákonníka práce, b) nesprávnej interpretácii rozhodnutia Najvyššieho tribunálu Apoštolskej signatúry vo Vatikáne Prot. N. 38743/06 CA z 1. decembra 2009 a c) nezohľadneniu Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou.

Ad a) K právnomu posúdeniu otázky plynutia jednomesačnej lehoty v zmysle § 68 ods. 2 Zákonníka práce

Podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce zamestnávateľ môže podľa odseku 1 okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote jedného mesiaca odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. O začiatku a plynutí mesačnej lehoty rovnako platia ustanovenia § 63 ods. 3 a 4.

Podľa názoru ústavného súdu posúdenie uvedenej otázky krajským súdom patrí medzi tie právne závery všeobecných súdov, ktoré môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok

porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Z hľadiska týchto kritérií ústavný súd posúdil riešenie predmetnej právnej otázky v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku k tejto otázke uviedol, že *„ani výhrada navrhovateľa vznesená v odvolaní, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil splnenie podmienky dodržania subjektívnej 1-mesačnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru neobstojí. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj právny názor o tejto otázke vyslovený v uznesení 11 Co 157/2008 z 31.3.2009, ktorým bol súd viazaný v zmysle § 226 O.s.p. v ďalšom konaní. Od tohto názoru sa odvolací súd nemá dôvod odkloniť ani v tomto konaní.“* V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že okresný súd v rozsudku sp. zn. 12 C 153/2006 z 2. októbra 2009 rešpektoval právny názor krajského súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení sp. zn. 11 Co 157/2008 z 31. marca 2009 (ktorým krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu zo 16. mája 2007 o zastavení konania), pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia k posúdeniu otázky plynutia jednomesačnej lehoty v zmysle § 68 ods. 2 Zákonníka práce uviedol: *„Ako vyplynulo z dokazovania, u navrhovateľa v podstate doteraz trvajú dôvody, pre ktoré s ním bol okamžite skončený pracovný pomer. Doteraz nenastúpil na miesto duchovného správcu v H., doteraz neuvoľnil farskú budovu v B., doteraz neodovzdal správu farnosti určenému administrátorovi a naďalej sa nezdržiava vykonávania úloh farára.*

Súd skúmal okamžité skončenie pracovného pomeru aj z hľadiska dodržania zákonných prekluzívnych lehôt. V tomto prípade ide o dlhotrvajúce porušovanie pracovnej disciplíny. Jednomesačná prekluzívna lehota začne plynúť od okamihu, keď zamestnávateľ zistí, že ide o závažné porušovanie pracovnej disciplíny, avšak najskôr od prvého dňa nasledujúceho po dni, keď sa upustilo od závažného porušovania pracovnej disciplíny. Právo odporcu okamžite skončiť pracovný pomer s navrhovateľom zanikne uplynutím jedného roka od posledného dňa závažného porušenie pracovnej disciplíny. Pretože navrhovateľ v podstate doteraz porušuje pracovnú disciplínu závažným spôsobom, odporcovi jednomesačná prekluzívna doba ako aj jednoročná prekluzívna doba ešte nezačala plynúť.“

Okresný súd rešpektujúc názor krajského súdu tak zaujal k riešeniu spornej právnej otázky jednoznačný postoj. Ústavný súd je toho názoru, že takto zdôvodnený právny záver okresného súdu netrpí žiadnymi zjavnými chybami v logike jeho tvorby ani akýmikoľvek náznakmi svojvôle. Tento jeho postup a miera interpretácie relevantnej právnej úpravy nesignalizuje žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na poskytnutie súdnej ochrany v kvalite požadovanej Občianskym súdnym poriadkom a v konečnom dôsledku aj čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto, ak krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku len poukázal na správnosť aplikácie tohto právneho posúdenia vysloveného v jeho skoršom uznesení sp. zn. 11 Co 157/2008 z 31. marca 2009, v podstate súhlasil so závermi okresného súdu v tejto otázke. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že ani závery krajského súdu v tejto otázke nie sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, preto túto námietku sťažovateľa považoval za nedôvodnú.

Ad b) K nesprávnej interpretácii rozhodnutia Najvyššieho tribunálu Apoštolskej signatúry vo Vatikáne Prot. N. 38743/06 CA z 1. decembra 2009

Neobstojí ani tento argument sťažovateľa, pretože z dokazovania (vrátane znaleckého, pozn.) vyplynul jednoznačný záver uvedený v rozhodnutí Najvyššieho tribunálu Apoštolskej signatúry vo Vatikáne, ktorý zopakoval aj krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, kde ho najprv citoval a následne aj právne vyhodnotil: „*V konaní bolo tiež zistené, že Dekrét o suspenzii navrhovateľa (ako to odporca uviedol v liste o okamžitom skončení pracovného pomeru), bol potvrdený Kongregáciou pre klerikov a za taký treba považovať aj Dekrét Prot. č. 642/05b zo 17.6.2005. Ako to vyplynulo z Konečného rozhodnutia Najvyššieho tribunálu Apoštolskej signatúry zo 4.1.2010, v zmysle jeho záveru, že Odpovedajú ZÁPORNE, čiže: popierajú, že by rozhodnutím Kongregácie pre klerikov zo dňa 12. júna 2006 boli porušené cirkevné zákony pri akte rozhodovania. Berúc do úvahy vyššie uvedené, keďže cirkevné právo pri rozhodovaní v občiansko-súdnom konaní môže byť iba súčasťou skutkovej stránky veci, nie právnej (vyššie citovaný nálezh Ústavného súdu SR), tak po skutkovej stránke veci možno uzavrieť, že skutočnosť zavineného porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľom bola preukázaná týmito rozhodnutiami (ich vecnú správnosť súd nemohol skúmať), ktoré navrhovateľ ako to sám potvrdil, nerešpektoval, poukazujúc iba na porušenie cirkevných predpisov zo strany odporcu.*“

Ústavný súd v súvislosti s interpretáciou už uvedeného rozhodnutia Najvyššieho tribunálu Apoštolskej signatúry vo Vatikáne Prot. N. 38743/06 CA z 1. decembra 2009 v rozsudku krajského súdu nenašiel nič, čo by nasvedčovalo tomu, že pri jeho interpretácii došlo k popretiu zmyslu obsahu tohto dôkazu (tak ako to naznačoval sťažovateľ, pozn.), preto aj túto námietku sťažovateľa považuje za nedôvodnú. Navyše táto námietka ani nesignalizuje prienik do ústavnoprávnej roviny, ktorou by sa mal ústavný súd zaoberať.

Ad c) K námietke nezohľadnenia Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou (oznámená v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 326/2001 Z. z.).

Sťažovateľ ďalej napadnutému rozsudku krajského súdu vytýkal, že „*nezohľadnil Základnú zmluvu medzi Slovenskou republikou a svätou stolicou, zák. č. 326/2001 Z. z., z ktorej ako dôsledok malo byť zohľadnené konečné rozhodnutie Najvyššieho tribunálu Apoštolskej Signatúry vo Vatikáne Prot. N.38743/06 CA zo dňa 1. 12.2009*“. Inými slovami, sťažovateľ tvrdí, že krajský súd nerešpektoval uvedené rozhodnutie Najvyššieho tribunálu Apoštolskej signatúry vo Vatikáne (ktoré sťažovateľ interpretoval vo svoj prospech, pozn.). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu však vyplýva opak. Krajský súd nielenže zohľadnil uvedené rozhodnutie Najvyššieho tribunálu Apoštolskej signatúry vo Vatikáne, ale zahrnul ho aj do odôvodnenia svojho rozhodnutia a vyvodil z neho aj právny záver.

Vzhľadom na uvedené je ústavný súd toho názoru, že krajský súd primeraným spôsobom reagoval na všetky relevantné námietky sťažovateľa a právne závery, ktoré krajský súd zaujal, v tomto smere nie sú zjavne neopodstatnené alebo svojvoľné. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu tak poskytuje dostatočný základ pre jeho výrok. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd vyhodnotil tieto sťažnostné námietky sťažovateľa ako nedôvodné a nespôsobilé v rámci meritórneho prerokovania sťažnosti priviesť ústavný súd k záveru o ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru o nedostatku ústavne relevantnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľovým základným právom na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) a jeho právom na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 ústavy, na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) ústavy a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Základné právo na prácu, na odmenu za vykonanú prácu i na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania je možné považovať za práva hmotnej povahy.

Ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 3 a čl. 36 písm. a) a b) ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že realizáciou svojej súdnej právomoci v súlade s ústavno-procesnými princípmi, ako aj požiadavkami v tomto smere vyplývajúcimi z listiny a dohovoru krajský súd ako súd odvolací rozhodujúc o návrhu sťažovateľa na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru nemohol zároveň porušiť jeho základné práva na prácu, na odmenu za vykonávanú prácu a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania. Medzi rozhodovaním krajského súdu a možným porušením týchto základných práv sťažovateľa v daných okolnostiach nie je žiadna príčinná súvislosť. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť (m. m. IV. ÚS 287/04).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími jeho návrhmi (zrušenie rozsudku krajského súdu a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011